

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda ve věci

žalobkyně: **M. S.**
zastoupená advokátkou Mgr. Gabrielou Nejedlíkovou
sídlem Husova 1285/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014 č.j. MSK 64490/2014, ve věci jiného
správního deliktu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014 č.j. MSK 64490/2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 15. 4. 2014 č. j. SMO/145126/14/DSČ/Jaš o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

Shodu s prvopisem potvrzuje

některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí.

2. V podané žalobě žalobkyně namítla, že postup správních orgánů obou stupňů je v rozporu s právními předpisy. Zejména nemělo být řízení zahájeno s žalobkyní, která se žádného protiprávního jednání nedopustila a která také sdělila správnímu orgánu osobu řidiče, který se měl přestupku dopustit. Žalobkyně nemůže být trestána za to, že správní orgán proti označené osobě nezahájil správní řízení, přičemž je zcela lhostejné, z jakého důvodu se tak stalo. V napadeném rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je spekulováno, že žalobkyně měla záměrně sdělit osobu řidiče, která v mezidobí zemřela, což žalobkyně označuje za nehorázný závěr. Spekulativní je také závěr žalovaného, že srovnání fotografií žalobkyně sdělené osoby (pana O.) a faktického řidiče je rozporné. Žalobkyně má za to, že fotografie pana O. je více než pět let stará a dále zdůraznila, že jinou osobu, jež by mohla v daný den řídit vozidlo, nezná. Správní orgán prvního stupně měl učinit nezbytné kroky ke zjištění přestupku a nebylo-li možno na základě zjištěných okolností řízení o přestupku zahájit, nelze to klást k tíži žalobkyni. Z těchto důvodů rozhodnutí žalovaného nemůže obstát jako zákonné. Žalobkyně byla zkrácena na svých právech tím, že jí bylo uložena pokuta, aniž by se přestupku či správního deliktu dopustila. Žalovaný v nesprávném procesním postupu prvostupňového správního orgánu nezjednal napadeným rozhodnutím nápravu.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobkyně pouze opakuje námitky, které uplatnila již v průběhu správního řízení, s nimiž se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále zdůraznil, že správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když vyzval žalobkyni jako provozovatelku vozidla ke sdělení totožnosti řidiče, kterou je provozovatel povinen znát podle ust. § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Do 60 dnů však nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, neboť tvrzený řidič vozidla R. O. v mezidobí zemřel a nemohl tvrzení žalobkyně potvrdit ani vyvrátit. Současně jeho podoba zjištěná z jiné fotografie neodpovídala podobě řidiče vozidla zachycené na záznamu. Správní orgán proto nezahájil řízení o přestupku a věc odložil ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. g) zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Věc nebyla odložena proto, že osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení (§ 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích), nýbrž proto, že nebylo dáno důvodné podezření ze spáchání přestupku tvrzeným řidičem vozidla. Pro posouzení věci přitom žalovaný nepovažuje za dalece podstatné zkoumat, zda žalobkyně sdělila nepravdivé skutečnosti o totožnosti řidiče úmyslně, byť tomu vše nasvědčuje. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 10. 12. 2013 doručeno oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku s tím, že řidič motorového vozidla tovární značky Škoda RZ X je podezřelý ze spáchání přestupku tím,

Shodu s prvopisem potvrzuje

že dne 6. 12. 2013 v 10.25 h na křižovatce ulic Československá a Sokolská třída v Ostravě-Moravské Ostravě s označeným vozidlem nezastavil na signál, který příkazuje zastavit, přičemž jako provozovatel vozidla byla označena žalobkyně. Oznámení podala Městská policie Ostrava, úsek přestupků. Výzvou ze dne 10. 1. 2014 č. j. SMO/012934/14/DSČ/Jaš byla žalobkyně vyzvána v souladu s ust. § 125 písm. h) odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky 1 500 Kč s tím, že jednání, které bylo popsáno shodně jako v oznámení o přestupku ze dne 10. 12. 2013, vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobkyně sdělením ze dne 27. 1. 2014, doručeným správnímu orgánu dne 30. 1. 2014 sdělila totožnost řidiče včetně data narození a bydliště. Správní orgán prvního stupně předvolal R. O. k podání vysvětlení, výzva však nebyla doručena, když dle doručky je na adrese neznámý. Lustrací bylo zjištěno, že R. O. dne 31. 12. 2013 zemřel. Správní orgán věc v souladu s ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, když do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dověděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Následně správní orgán zahájil řízení o uložení pokuty za správní delikt proti žalobkyni jako provozovateli vozidla (ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a vydal dne 10. 2. 2014 pod č. j. SMO/052588/14/DSČ/Jaš příkaz. Proti němu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odpor. V dalším řízení pak správní orgán prvního stupně vyžádal nascanovanou žádost o vydání řidičského průkazu s fotografií R. O. a založil do spisu detailní fotografii blíže neurčeného řidiče vozidla v okamžiku spáchání přestupku. Porovnáním fotografií správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o dvě odlišné osoby, což vyhodnotil také v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 15. 4. 2014. Současně označil tvrzení žalobkyně o osobě řídící vozidlo v okamžiku přestupku za účelové. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že se žalobkyně jako provozovatelka vozidla dopustila správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil jí pokutu ve výši 3 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž zdůraznila, že splnila výzvu správního orgánu k určení osoby, která řídila vozidlo a mohla se dopustit přestupku, a proto nemůže být žalobkyně postižena za to, že správní orgán proti této osobě správní řízení nezahájil, přičemž je lhostejné, z jakého důvodu se tak stalo. Žalobkyně nemůže být postižena za to, že pachatel přestupku v mezidobí zemřel, ani za to, že za dobu od vydání řidičského průkazu do dne spáchání přestupku, tj. pět let, změnil svou podobu. Žalobkyně se tedy nemohla dopustit správního deliktu. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

6. Podle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
7. O žalobních důvodech krajský soud uvažil takto:
Soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za delikt (v širším smyslu) odpovídá řidič

Shodu s prvopisem potvrzuje

vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 11. 2014 č. j. 1 As 131/2014-45 a ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015-46).

8. Obsahem správního spisu je prokázáno, že žalobkyně na výzvu správního orgánu sdělila totožnost osoby, která podle žalobkyně předmětné vozidlo řídila, což však bez přistoupení dalších skutečností není důvodem pro zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě. Tímto způsobem určenou osobu nelze bez dalšího považovat za osobu podezřelou z přestupku (srov. přiměřeně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016 č. j. 62 A 36/2015-30). Ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s ust. § 10 téhož zákona nezajistí, aby při použití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Tato odpovědnost za označený správní delikt je odpovědností objektivní, tj. odpovědností, která je dána bez ohledu na zavinění konkrétního provozovatele vozidla. Liberační důvody, kterými se provozovatel vozidla může zprostit odpovědnosti jsou pouze dva, a to, jestliže se prokáže, že vozidlo bylo odcizeno nebo že provozovatel vozidla podal žádost o zápis změny provozovatele v registru vozidel. V posuzované věci k naplnění žádného liberačního důvodu nedošlo. Žalobkyni jako provozovatelce vozidla jistě nic nebránilo v tom, aby na základě soukromoprávního vztahu zanechala vozidlo k užívání jinému řidiči, ovšem pokud není přestupkové řízení s takovým řidičem z objektivních důvodů zahájeno, je zcela v souladu s veřejným zájmem na dodržování pravidel silničního provozu, aby za řádně prokázaný protiprávní stav způsobený provozem nebo užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích odpovídala žalobkyně jako provozovatelka vozidla v souladu s ust. § 125f zákona o silničním provozu (srov. přiměřeně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 21. 4. 2015 č.j. 59 A 20/2015-33). Názor žalobkyně, že nemůže být trestána za jiný správní delikt v situaci, kdy označila osobu, jež byla podle ní řidičem vozidla, ale správní orgán s touto osobou nezahájil přestupkové řízení, je tedy zcela nesprávný a v rozporu jak s platnou právní úpravou, tak s judikaturou správních soudů. Nerozhodné je také tvrzení žalobkyně, že nezná jinou osobu, která mohla vozidlo řídit, než osobu R. O. Z hlediska existence objektivní odpovědnosti svědčící žalobkyni jako provozovatelce vozidla je takové tvrzení bez právního významu.
9. Krajský soud rovněž nepovažuje za spekulativní způsob vyhodnocení fotografií R. O. a řidiče, který fakticky vozidlo řídil, jež jsou součástí správního spisu, správními orgány. Závěry správních orgánů, že se jedná o dvě různé osoby, vyjádřené jednoznačně v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, krajský soud plně aprobuje. Současně krajský soud dodává, že úmysl žalobkyně sdělit správnímu orgánu nesprávné údaje o totožnosti řidiče nebyl předmětem správního řízení a je pro jeho průběh i obsah napadeného rozhodnutí nepodstatný.

Shodu s prvopisem potvrzuje

10. Na základě shora uvedené argumentace se krajský soud neztotožnil s názorem žalobkyně, že se nedopustila deliktního jednání a pokuta jí byla uložena v rozporu se zákonem. Rovněž neshledal žádné zkrácení práv žalobkyně v přezkoumávaném správním řízení. Krajský soud plně aprobuje závěry žalovaného vyjádřené v napadeném rozhodnutí, které žalobkyně v podané žalobě žádným nosným způsobem nezpochybnila, když pouze zopakovala argumentaci uvedenou již v odvolání. Žalovaný neměl žádné důvody ke zjednání nápravy vůči správnímu orgánu prvního stupně, jak se žalobkyně mylně domnívá.
11. Pro úplnost krajský soud uvádí, že otázkou ústavnosti právní úpravy ust. § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se zabýval ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl ÚS 15/2016 ze dne 16. 5. 2018 se závěrem, že neshledal nesoulad těchto ustanovení s ústavním pořádkem.
12. Jelikož krajský soud neshledal žalobní důvody opodstatněnými, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední

činnosti v tomto řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. července 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

Shodu s prvopisem potvrzuje